

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1219205121
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1219205121.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, IČO: 00 603 481, Bratislava, Primaciálne námestie č. 1, zastúpený Mestskou časťou Bratislava - Ružinov, IČO: 00 603 155, Bratislava, Mierová č. 21, proti žalovaným v I. rade: S. A. Z. S. K. , Q. D. XX.XX.XXXX, W. U. U., J. Č.. XX, T. Z.. N.: X. M. G. O. F. G. N. K. T. Á., Q. D. X.X.XXXX, W. U. U., J. Č.. XX, o vypratanie bytu, na odvolanie žalovanej v II. rade proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 15. júna 2021, č.k. 18 C 60/2019-171, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 15. júna 2021, č.k. 18 C 60/2019-171, - vo výroku I., ktorým uložil žalovanej v II. rade povinnosť vypratať a odovzdať žalobcovi byt č. X, nachádzajúci sa na 1. poschodí vo vchode J. č. XX v Bratislave, v bytovom dome súpisné č. XXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Q., obec Bratislava - mestská časť N., okres Bratislava II, vedenom na Okresnom úrade Bratislava - katastrálnom odbore, v lehote 30 dní potom, čo jej žalobca zabezpečí náhradné ubytovanie, p o t v r d z u j e ,
- vo výroku III., ktorým priznal žalobcovi voči žalovaným v I., II. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, m e n í t a k , ž e ž a l o b c o v i p r i z n á v a voči spoločnej a nerozdielnej povinnosti žalovaných v I., II. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanej v II. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1.Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 15.6.2021, č.k. 18 C 60/2019-171, I. uložil žalovanej v II. rade povinnosť vypratať a odovzdať žalobcovi byt č. X, nachádzajúci sa na 1. poschodí vo vchode J. č. XX v Bratislave, v bytovom dome súpisné č. XXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Q., obec Bratislava - mestská časť N., okres Bratislava II, vedenom na Okresnom úrade Bratislava - katastrálnom odbore, v lehote 30 dní potom, čo jej žalobca zabezpečí náhradné ubytovanie; II. uložil žalovanému v I. rade povinnosť vypratať byt č. 2, nachádzajúci sa na 1. poschodí vo vchode J. č. XX v Bratislave, v bytovom dome súpisné č. XXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Q., obec Bratislava - mestská časť N., okres Bratislava II, vedenom na Okresnom úrade Bratislava - katastrálnom odbore, v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a bez povinnosti žalobcu zabezpečiť mu bytovú náhradu; III. žalobcovi priznal voči žalovaným v I., II. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.2. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 24.9.2019, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným v I., II. rade vypratať a odovzdať byt č. X, kategória I, nachádzajúci sa na prízemí v bytovom dome na J. ulici č. XX, súpisné č. XXX v Bratislave, ktorý je vybudovaný na parcelách č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Q., obec Bratislava

- m.č. N., okres Bratislava II, vedenom na Okresnom úrade Bratislava, katastrálny odbor. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je vlastníkom predmetného bytu a na základe protokolu o zverení majetku zo dňa 31.12.1991, č. 11/92, bol v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí predmetný byt zverený do správy Mestskej časti Bratislava - N., ktorá v zmysle § 6 ods. 4 citovaného zákona koná v mene Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku obce, ktorý spravuje. Obaja žalovaní neplatili nájomné riadne a včas. V zmysle článku III. bodu 3. zmluvy o nájme bytu uzavretej dňa 9.7.1997, sa žalovaní v I., II. rade zaviazali uhrádzať mesačné nájomné a úhradu za služby poskytované s užívaním bytu najneskôr do 5. dňa nasledujúceho mesiaca. Vzhľadom k tomu, že si túto povinnosť neplnili za dobu dlhšiu ako tri mesiace, dal im podľa § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka listom zo dňa 12.2.2015, sp.zn. BYT/CS 5350/2016/3/VAL výpoveď z nájmu bytu. V čase vypracovania výpovede z nájmu bytu predstavovali nedoplatky na nájomnom a úhradách za služby spojené s užívaním bytu ku dňu 31.1.2016 sumu 18.952,83 €, ktorú doteraz nezaplatili (ku dňu 23.8.2019 predstavuje nedoplatok sumu 26.523,67 €) a byt nevypratali. Má za to, že nájom bytu obom žalovaným zanikol dňa 30.6.2016 uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty a odo dňa 1.7.2016 užívajú byt bez právneho titulu.

1.3. Žalobca v žalobnom návrhu (petite) urobil chybu v písaní, keď (pravdepodobne omylom) označil predmetný byt ako „byt č. XX“ (namiesto správneho „byt č. X“), k čomu prvoinštančný súd konštatoval, že žalobu posudzoval ako celok, pretože žalobný nárok netvorí len obsah petitu, ale i jeho skutkové odôvodnenie. Požiadavku, aby z návrhu na začatie konania bolo zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha, nemožno vykladať reštriktívne tak, že by žalobca bol povinný urobiť presný návrh znenia výroku rozsudku súdu. Pretože iba súd, ktorý pozná právo, rozhoduje o tom, ako bude výrok jeho rozhodnutia formulovaný, aby bol aj materiálne vykonateľný, takže návrhom žalobcu na znenie tohto výroku nie je viazaný, avšak pri formulácii výroku rozhodnutia súd dbá na to, aby z obsahového hľadiska celého návrhu vyjadroval to, čoho sa žalobca žalobou domáhal (porovnaj napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 7.10.2015, sp.zn. I. ÚS 192/2015). Z obsahu samotnej žaloby, ako aj z obsahu ďalších písomných a ústnych prednesov žalobcu, bolo v konaní nepochybné, že žalobca sa domáha vypratania bytu č. 2, nie bytu č. 3, z dôvodu ktorého nevyzýval žalobcu na odstránenie vady žaloby.

2. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalovanej v II. rade, lustráciou v evidencii Sociálnej poisťovne, oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými sporovými stranami a zistil nasledovný skutkový stav. Žalobca je výlučným vlastníkom bytu č. X, nachádzajúceho sa na 1. poschodí v bytovom dome v Bratislave, J. č. XX, súpisné č. XXX, ktorý je vybudovaný na parcelách č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Q., obec Bratislava - m.č. N., okres Bratislava II, vedenom na Okresnom úrade Bratislava, katastrálnom odbore. Na základe nájomnej zmluvy k bytu zo dňa 9.7.1997, uzavretej medzi Bytovým podnikom m.č. N. ako prenajímateľom a žalovaným v I. rade ako nájomcom, bol predmetný byt prenechaný do prenájmu žalovanému v I. rade na dobu neurčitú. Žalovaní v I., II. rade uzavreli manželstvo dňa 15.11.1997 a rozvedené bolo rozsudkom Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 26.9.2016. Listom zo dňa 12.2.2015, zn. BYT/CS 5350/2016/3/VAL, označeným ako „výpoveď z nájmu bytu“, dal žalobca obom žalovaným výpoveď z nájomnej zmluvy k bytu z dôvodu meškania s platením nájomného a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu v súlade s čl. II. bod 3. nájomnej zmluvy a § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka. Predmetný byt bol vo výpovedi špecifikovaný ako „byt č. 2, kategória I, nachádzajúci sa na prízemí v Bratislave, na J. ulici č. XX, pozostávajúci z dvoch izieb, kuchyne a príslušenstva o podlahovej ploche 61,09 m².“ Zásielka obsahujúca predmetnú výpoveď bola žalovanej v II. rade doručená do vlastných rúk dňa 4.3.2016, žalovaný v I. rade si predmetnú zásielku s výpoveďou neprevzal v odbernej lehote a dňa 22.3.2016 sa vrátila odosielateľovi. Predmetný byt doteraz užíva žalovaná v II. rade, ktorá ho odmietla vypratať; užíva ho sama, so žalovaným v I. rade nežije v spoločnej domácnosti a ani s ním spoločne nehospodári. Žalovaný v I. rade predmetný byt a spoločnú domácnosť so žalovanou v II. rade opustil niekedy v roku 2015, kedy si ešte do bytu sporadicky chodil po poštu. Zo sumárnej analýzy platieb zo dňa 12.3.2020 vyplýva, že dlh žalovaných v I., II. rade na nájomnom, resp. na platbách za služby spojené s užívaním bytu predstavuje sumu 27.661,63 €. Z e-mailu Pavla Zemana zo dňa 4.2.2021 (zamestnanca Prvej ružinovskej spoločnosti, a.s., ktorá vykonáva správu predmetného bytového domu) je zrejmé, že žalovaní v I., II. rade neplatili zálohové mesačné predpisy za predmetný byt v období od 1.1.2000 do 31.12.2020, s výnimkou dvoch úhrad dňa 29.5.2007 vo výške 396,50 € a dňa 5.10.2017 vo výške 449,81 €. Ku dňu 31.12.2020 vznikol na byte nedoplatok vo výške 29.475,20 €. Dňa 21.10.2013 prišla do Prvej ružinovskej spoločnosti, a.s. riešiť nedoplatok žalovaná v II. rade, ktorá prisľúbila dlžnú sumu uhradiť, preto jej bola daná sumárna analýza platieb so všetkými údajmi, a to výška

nedoplatku, variabilný symbol, číslo účtu a mesačné zálohové predpisy. Ročné vyúčtovanie služieb bolo doručené každý rok s výnimkou rokov 2004, 2006, 2010, 2013 a 2014, keď sa doporučená zásielka vrátila späť v odbernej lehote ako neprevzatá. Podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 1.12.2016, starobný dôchodok žalovanej v II. rade je od 1.1.2017 vo výške 184,20 € mesačne; rozhodnutia zo dňa 30.11.2017 je od 1.1.2018 vo výške 192,60 € mesačne; rozhodnutia zo dňa 29.11.2018 je od 1.1.2019 vo výške 201,30 € mesačne a rozhodnutia zo dňa 28.11.2019 je od 1.1.2020 vo výške 210,70 € mesačne. Zo žiadosti zo dňa 20.9.2015 vyplýva, že žalovaná v II. rade (v zastúpení advokátkou Mgr. T. N.) požiadala žalobcu o zápis ako nájomcu predmetného bytu a zároveň o poskytnutie všetkých informácií týkajúcich sa daného bytu, najmä ohľadom záväzkov.

3.1. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanoveniami § 3 ods. 1, § 100 ods. 2, § 126 ods. 1, § 704 ods. 1, § 705 ods. 1, § 710 ods. 4, ods. 4, § 711 ods. 1 písm. d/, ods. 2, ods. 6, § 712 ods. 3, § 712a ods. 3, § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, dôvodiac tým, že žaloba je dôvodná s tým, že žalovaná v II. rade má právo na poskytnutie náhradného ubytovania. Uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané (medzi stranami to nebolo sporné), že žalobca je výlučným vlastníkom bytu č. 2, nachádzajúceho sa na 1. poschodí v bytovom dome v Bratislave, J. ulica č. XX. Medzi žalobcom a žalovaným v I. rade vznikol na základe nájomnej zmluvy k bytu zo dňa 9.7.1997 nájomný vzťah na dobu neurčitú v zmysle § 685 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uzavretím manželstva medzi žalovaným v I. rade a žalovanou v II. rade dňa 15.11.1997, im vznikol spoločný nájom bytu podľa § 704 ods. 1 Občianskeho zákonníka, rozvodom ich manželstva by tento spoločný nájom bytu nezanikol, ale v prejednávanej príhode došlo k jeho zániku výpoveďou ešte pred ich rozvodom. Ďalej bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že listom zo dňa 12.2.2015, zn. BYT/CS 5350/2016/3/VAL, označeným ako „výpoveď z nájmu bytu“, dal žalobca obom žalovaným výpoveď z nájomnej zmluvy k bytu z dôvodu meškania s platením nájomného a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu v súlade s čl. II. bodom 3. nájomnej zmluvy a § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka. Zásielka obsahujúca predmetnú výpoveď bola žalovanej v II. rade doručená do vlastných rúk dňa 4.3.2016, ako to vyplýva z doručenky predloženej žalobcom, na ktorej doručenke je výslovne uvedená aj značka žalobcu (CS 5350/2016/3) zhodná so značkou uvedenou na výpovedi z nájmu bytu. Žalovaná v II. rade síce doručenie výpovede z nájmu bytu poprela, neuviedla však vlastné tvrdenia o predmetnej skutkovej okolnosti; takéto popretie skutkových tvrdení žalobcu je preto neúčinné, keď sa navyše na doručovanie výpovede z nájmu bytu v zmysle § 710 ods. 3 Občianskeho zákonníka primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 111 ods. 1). Vychádzal potom z toho, že výpoveď z nájmu bytu bola žalovanej v II. rade doručená dňa 4.3.2016. Žalovaný v I. rade si zásielku obsahujúcu výpoveď z nájmu bytu neprevzal v odbernej lehote, výpoveď sa preto považuje v zmysle § 112 C.s.p. za doručenú dňom vrátenia nedoručenej zásielky (dňom 22.3.2016), a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel. Žalovaní v I., II. rade mali v zmysle § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka právo uplatniť neplatnosť výpovede na súde v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia výpovede, ale toto svoje právo nevyužili a tak by sa námietkami oboch žalovaných spochybňujúcimi platnosť výpovede ani nemali zaoberať. Napriek tomu konštatoval, že výpoveď z nájmu bytu danú žalobcom z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka považuje za platnú. Vykonaným dokazovaním bolo predovšetkým dokázané, že žalovaní v I., II. rade v čase dania výpovede porušovali hrubým spôsobom svoje povinnosti nájomcov (porušujú ich doteraz), keď 20. rokov neplatili a neplatia nájomné a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu. Tento dôvod bol i v súlade s § 711 ods. 2 Občianskeho zákonníka skutkovo vymedzený vo výpovedi tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Žalovaní v I., II. rade ďalej namietali, že v čase dania výpovede boli v hmotnej núdzi. Odhliadnuc od toho, že toto svoje tvrdenie ani jeden zo žalovaných nepreukázal, ich hmotná núdza ako nájomcov by ani nemohla spôsobiť neplatnosť výpovede, ale by len viedla k predĺženiu výpovednej lehoty o ochrannú lehotu v trvaní šiestich mesiacov v zmysle § 710 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Žalovaná v II. rade v rámci procesnej obrany namietala, že vo výpovedi z nájmu bytu sa nachádzajú nezrovnalosti v identifikácii predmetného bytu, avšak tieto nezrovnalosti v žiadnom prípade nemali za následok neplatnosť výpovede, keďže predmetný byt bol vo výpovedi identifikovaný nezameniteľným spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti. Ďalej žalovaná v II. rade namietala, že vo výpovedi z nájmu bytu je uvedená výmera bytu 61,09 m², avšak v nájomnej zmluve je uvedená výmera bytu 31,50 m². Zástupkyňa žalobcu v tejto súvislosti na pojednávaní zrozumiteľne vysvetlila, že výmera 31,50 m² sa týka iba obytnej plochy, pričom z evidenčného listu bytu vyplýva, že úžitková plocha bytu (vrátane kuchyne a príslušenstva) je 61,09 m². K tvrdeniu žalovanej v II. rade, že vo výpovedi nájmu z bytu bol byt identifikovaný ako byt na prízemí, pričom v zmysle listu vlastníctva a aj v skutočnosti sa byt nachádza na 1. poschodí, súd prvej inštancie dôvodil,

že ide o pomerne častú chybu zamieňajúcu si 1. poschodie s 1. podlažím (prízemím), keďže v liste vlastníctva býval často uvedený údaj „1.p.“ (ako je tomu taktiež v prejednávanej veci), z ktorého nebolo možné určiť, či ide o poschodie alebo podlažie. Je všeobecne známe, že v niektorých bytových domoch sú byty postavené i na prízemí, v iných na vyvýšenom prízemí a v niektorých až od prvého poschodia. Táto chyba ale nemohla spôsobiť neplatnosť výpovede, nakoľko byt bol vo výpovedi identifikovaný nezameniteľným spôsobom. V predmetnom vchode bytového domu v Bratislave, na J. ulici č. XX sa nepochybne nachádza len jeden byt č. X vo vlastníctve žalobcu, ktorý si prenajímajú obaja žalovaní, ktorí tak v žiadnom prípade nemohli mať pochybnosti o tom, o aký byt ide. Žalovaná v II. rade ešte namietala, že žalobca s ňou ako nájomcom odmietal komunikovať a informovať ju o výške nedoplatku a o platobných údajoch. Prvoinštančný súd vyhodnotil túto procesnú obranu ako účelovú, pretože žalovaná v II. rade bývala v predmetnom byte od roku 1997 a dlhé roky v ňom bývala spolu so svojím manželom (žalovaný v I. rade). Poukázal na ustanovenie § 701 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že žalovaná v II. rade bola už od vzniku manželstva povinná (spoločne a nerozdielne so žalovaným v I. rade) platiť nájomné a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu. Bolo teda aj povinnosťou žalovanej v II. rade zabezpečiť platenie nájomného a úhrad. Žalobca nemal žiadnu povinnosť zasielať žalovanej v II. rade opätovne platobné údaje (platobný výmer), keďže tieto mal k dispozícii žalovaný v I. rade. Žalovaná v II. rade v konaní žiadnym spôsobom nevysvetlila prečo si tieto platobné údaje nevyžiadala od svojho manžela, čo by malo byť považované v manželskom súžití za prirodzené. Naopak, podľa čl. V. nájomnej zmluvy mal žalovaný v I. rade povinnosť informovať žalobcu o počte a zozname osôb vrátane ich vzťahu k nájomcovi, ktorí budú s nájomcom v byte bývať. Nájomca mohol zvýšiť počet osôb v byte len po predchádzajúcom súhlase prenajímateľa. Ak bol touto osobou manžel nájomcu, nájomca bol povinný oznámiť túto skutočnosť prenajímateľovi do 30 dní od jej vzniku. Nedodržanie tejto povinnosti nemôže byť dávané na ľarchu žalobcovi, pričom žalovaná v II. rade v konaní netvrdila a ani nepreukazovala, že obaja žalovaní túto povinnosť splnili. Okrem toho z e-mailu R. M. zo dňa 4.2.2021 (zamestnanca Prvej ružinovskej spoločnosti, a.s., ktorá vykonáva správu predmetného bytového domu) vyplýva, že dňa 21.10.2013 bola žalovanej v II. rade daná sumárna analýza platieb so všetkými údajmi, a to výška nedoplatku, variabilný symbol, číslo účtu a mesačné zálohové predpisy. Taktiež na adresu predmetného bytu (na ktorej majú obaja žalovaní adresu trvalého pobytu) žalobca každý rok zasielal ročné vyúčtovanie služieb, z ktorého sú tieto údaje takisto zrejmé. Žalovaná v II. rade preukázala iba to, že listom zo dňa 20.9.2015 (v zastúpení právnu zástupkyňou) požiadala žalobcu o zapísanie do zoznamu nájomcov a o informáciu o záväzkoch spojených s užívaním bytu, ale v tom čase už bola niekoľko mesiacov daná výpoveď z nájmu bytu zo dňa 12.2.2015. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že uplynutím výpovednej lehoty došlo k zániku nájmu predmetného bytu; trojmesačná výpovedná lehota uplynula dňa 30.6.2016 (uplynutím troch mesiacov od doručenia výpovede žalovanému v I. rade dňa 22.3.2016 a žalovanej v II. rade dňa 4.3.2016, výpovedná lehota začala plynúť prvým dňom nasledujúceho mesiaca). Od tohto okamihu obaja žalovaní užívali predmetný byt bez právneho dôvodu, žalobca mal preto právo domáhať sa vypratania tohto bytu. Žalovaní v I., II. rade v priebehu konania namietali premlčanie tohto práva žalobcu, avšak ak je už raz účinne daná výpoveď z nájmu bytu, nájom bytu končí uplynutím výpovednej lehoty a plynutím času sa neobnovuje. Keďže vlastnícke právo sa nepremlčuje, vlastník sa môže domáhať vypratania bytu kedykoľvek (aj niekoľko rokov) po uplynutí výpovednej lehoty. Z uvedených dôvodov považoval za nedôvodnú aj túto námietku žalovaných v I., II. rade. Medzičasom sa žalovaná v II. rade stala starobnou dôchodkyňou, pričom preukázala, že je v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, nevlastní žiaden iný majetok a nemá žiaden iný príjem (s výnimkou starobného dôchodku) a ako starobnej dôchodkyne nie je objektívne možné požadovať, aby si svoj príjem zvýšila. Z evidencie Sociálnej poisťovne vyplýva, že žalovaná v II. rade poberá starobný dôchodok vo výške 251,40 €. Podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 28.11.2019 žalovaná v II. rade má od 1.1.2020 starobný dôchodok vo výške 210,70 € mesačne. V zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi, je hmotná núdza stav, keď príjem členov domácnosti podľa tohto zákona nedosahuje sumy životného minima ustanovené osobitným predpisom a členovia domácnosti si nevedia alebo nemôžu prácou, výkonom vlastníckeho práva alebo iného práva k majetku a uplatnením nárokov zabezpečiť príjem alebo zvýšiť príjem. Podľa zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime v spojení s opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 174/2020 Z.z. bolo s účinnosťou od 1.7.2020 životné minimum vo výške 214,83 € mesačne, ak ide o jednu plnoletú fyzickú osobu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná v II. rade žije v domácnosti sama. Podľa § 4 ods. 3 písm. b/ zákona č. 417/2013 Z.z. sa za príjem na účely tohto zákona nepovažuje 25 % zo starobného dôchodku bez jeho zvýšenia na sumu minimálneho dôchodku a z predčasného starobného dôchodku. Z uvedeného je zrejmé, že príjem žalovanej v II. rade nedosahuje sumu životného minima (na účely zákona č. 417/2013 Z.z.) a že je

osobou v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov. Žalobca síce v konaní poukazoval na to, že žalovaná v II. rade má dospelého syna, ale v tomto smere neprodukoval žiadne konkrétne skutkové tvrdenia a ani nenavrhol vykonanie žiadnych konkrétnych dôkazov, ktorými by preukázal, že syn žalovanej v II. rade je schopný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči svojej matke, resp. je schopný jej poskytnúť adekvátne ubytovanie. Žalovaná v II. rade vo svojej výpovedi uviedla, že jej syn žije v prenajatej garsónke spolu so svojou dospelou dcérou a partnerkou, pričom žalobca tieto tvrdenia nijako nevyvrátil. Žalovanej v II. rade tak vzniklo právo na poskytnutie náhradného ubytovania. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že mal síce vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaní v I., II. rade sa rozviedli a nežijú v spoločnej domácnosti, opustenie spoločnej domácnosti žalovaným v I. rade však súčasne neznamena, že predmetný byt vypratá. Keďže opustenie spoločnej domácnosti bolo preukázané iba výpoveďou žalovanej v II. rade, ale žalovaný v I. rade môže naďalej disponovať kľúčmi od predmetného bytu, resp. mu žalovaná v II. rade môže umožniť opätovné užívanie tohto bytu, uložil povinnosť vypratať predmetný byt aj žalovanému v I. rade, pričom zohľadnil i to, že žalovaný v I. rade vo svojich vyjadreniach popieral žalobou uplatnený nárok a bránil sa vyprataniu z bytu. Žalovaný v I. rade má pravidelný mesačný príjem vo výške približne 800,- €, poberá aj invalidný dôchodok, tak mu uložil povinnosť vypratať predmetný byt bez povinnosti žalobcu zabezpečiť mu bytovú náhradu. Záverom uviedol, že v danej veci nevzhliadol žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré poukazovala žalovaná v II. rade vo svojich podaniach. Podľa žalovanej v II. rade mal súd brať ohľad na to, že je v hmotnej núdzi, že v predmetnom byte býva od roku 1997. Prvoinštančný súd ale zobral ohľad predovšetkým na to, že žalovaná v II. rade (spolu so žalovaným v I. rade) za byt dlhodobo (20. rokov) neplatili ani časť nájomného, ktoré sa ani len neblíži trhovým hodnotám porovnateľného nájmu bytu v danom mieste a čase. S takým prípadom dlhodobého „neplatičstva“ sa ešte nestretol. Žalovaný v I. rade má pravidelný príjem a invalidný dôchodok, žalovaná v II. rade má starobný dôchodok (v minulosti mohla pracovať), napriek tomu roky neplatili žalobcovi ani minimálnu sumu. Takéto správanie je podľa jeho názoru hodné spoločenského odsúdenia a vníma ho ako špekulatívne konanie zo strany žalovanej v II. rade, aby mohla v predmetnom byte bývať „zadarmo“ čo najdlhšie. Je zrejme, že žalovaná v II. rade naakumulovaný dlh v astronomickej výške 29.475,20 € (ku dňu 31.12.2020) nikdy nezaplatí, keďže je poberateľkou starobného dôchodku a nie je predpoklad nárastu jej príjmov či majetku. Obaja žalovaní dlhodobo a sústavne porušovali a porušujú vlastnícke právo žalobcu, čo nemôže ponechať bez povšimnutia. Úlohou súdu je poskytovať rýchlu a spravodlivú ochranu porušeným právam a právom chráneným záujmom, pričom medzi základné piliere občianskoprávných vzťahov patrí aj nedotknuteľnosť vlastníctva. Žalovaní v I., II. rade tým, že užívajú byt vo vlastníctve žalobcu bez právneho dôvodu, pričom za toto bezdôvodné užívanie neplatia ani len najmenšiu odplatu, hrubo zasahujú do vlastníckeho práva žalobcu. Takéto konanie vníma ako rozporné s dobrými mravmi, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Navyše už hmotnú núdzu žalovanej v II. rade zohľadnil, keď jej priznal nárok na poskytnutie náhradného ubytovania a ďalšie zohľadnenie jej hmotnej núdze už nebolo potrebné (nepripúšťa ho ani zákon).

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovaným v I., II. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch I. a III. podala včas odvolanie žalovaná v II. rade, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. d/, h/ C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Podľa jej názoru má konanie inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie z dôvodu, že súd prvej inštancie nedostatočne riešil, resp. neakceptoval to čo v konaní namietala a s čím argumentovala. Prvoinštančný súd v konaní dostatočne neposúdil skutočnosť, že žalobca s ňou ohľadne nájomného vzťahu a platieb nájomného vôbec nekomunikoval písomne, ani ústne. Žiadne písomnosti ohľadom vzniku, zmeny a zániku nájomného vzťahu, ani platobné výmery jej neboli vôbec doručované napriek tomu, že sa týchto informácií viackrát u žalobcu písomne i osobne dožadovala, a to aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu. V tejto súvislosti nepoprela, že na byte sú nedoplatky na nájomnom z nájomného vzťahu, ale poukázala na skutočnosť, že aj napriek jej snahe o informácie a platobné výmery v súvislosti s nájmom, jej žalobca dlhodobo a sústavne odmieta poskytnúť akékoľvek informácie, platobné výmery a dokumenty ohľadom vzniku zmeny a zániku nájomného vzťahu, ako aj informácie o povinných platbách s odôvodnením, že podľa žalobcu nie je nájomca bytu a tak s ním už nemá žiaden právny vzťah. Tieto jej argumenty súd prvej inštancie podľa bodu 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku vyhodnotil ako účelové, s čím nesúhlasí. V konaní

preukázala svoju opakovanú bezúspešnú snahu riešiť vzniknutú situáciu so žalobcom, ale zo strany žalobcu jej to nebolo umožnené. Má za to, že sa prvoinštančný súd v konaní týmito jej relevantnými tvrdeniami dostatočne nezaoberal a ani sa s nimi dostatočne nevysporiadal, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie. Rovnako sa súd prvej inštancie dostatočne nezaoberal jej námietkou, že v tejto právnej veci, vo vzťahu k nej treba brať ohľad i na okolnosti hodné osobitného zreteľa a jej osobné pomery, keď v byte býva od roku 1997. Zastáva názor, že súd prvej inštancie nedostatočne prihliadol na to, že je dôchodkyňa v hmotnej núdzi a preto si vo svojej životnej situácii nemôže zabezpečiť pre seba adekvátnu bytovú náhradu zodpovedajúcu bytu, z ktorého má byť vyprataná. Takýto zásah do jej životnej situácie, ktorý by vypratanie pre ňu prinieslo, je podľa jej názoru neprimeraný okolnostiam. Preto i z tohto dôvodu prišlo k vade konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V jej prípade a s ohľadom na všetky podstatné okolnosti má od žalobcu nárok na bytovú náhradu, pretože náhradné ubytovanie, o ktorom prvoinštančný súd rozhodol vo výroku I. napadnutého rozsudku je neprimerané, nedostatočné a nespravodlivé. Napadnuté rozhodnutie tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. zrušiť.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej v II. rade uviedol, že žalovaná v II. rade v podstate používa v odvolaní na právnu argumentáciu opakovane to, čo už tvrdila v priebehu prvostupňového (správne prvoinštančného, poznámka odvolacieho súdu) konania, pričom dôvody pre neplatenie nájomného zo strany žalovanej v II. rade považuje za neprijateľné, neakceptovateľné a nedôveryhodné, nakoľko jej doručil výpoveď a tak jej oznámil zánik nájomného vzťahu ako nájomníčke predmetného bytu. V čase, keď žalovaná v II. rade písomne prejavila vôľu splácať dlh na nájomnom, predstavoval dlh na nájomnom sumu 18.272,71 €. Je pravdou, že žalovaná v II. rade svoju vôľu splácať dlh prejavila i osobne v Prvej ružinovskej spoločnosti, a.s. (ktorá spravuje byty v jeho vlastníctve a správe) ešte v roku 2013, ale nepovažuje za prijateľné a akceptovateľné jej argumenty spočívajúce v tom, že neplatila nájomné preto, že jej on údajne odmietol poskytnúť platobné údaje, pričom sama žalovaná v II. rade priznáva, že je dôchodkyňa (dôchodok poberá od roku 2014, ako uviedla na pojednávaní konanom dňa 3.12.2020), je nemajetná, ako vyplýva z lustrácie súdu prvej inštancie v evidencii Sociálnej poisťovne, výška jej dôchodku predstavuje sumu 251,40 € k 14.6.2021 a výška mesačného nájomného k predmetnému bytu predstavuje sumu 189,66 € (ide o 2-izbový byt s úžitkovou plochou 61,09 m²). Preto podľa jeho názoru žalovaná v II. rade nemala (a nemá) finančné prostriedky na splácanie dlhov na nájomnom, alebo platenie mesačného nájomného (aj pri svojej najlepšej vôli). Poukázal na bod 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku s tým, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie dostatočne riešil a zaoberal sa tým, čo žalovaná v II. rade opakovane namietala a tvrdila. Povinnosťou prvoinštančného súdu nie je stotožniť sa s názorom žalovanej v II. rade a akceptovať jej námietky. Súd prvej inštancie vychádzal pri svojom rozhodovaní o predmetnej veci zo zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka. Nesúhlasí ani s odvolacou námietkou žalovanej v II. rade, že sa súd prvej inštancie dostatočne nezaoberal jej námietkou, že vo vzťahu k nej treba brať ohľad aj na okolnosti hodné osobitného zreteľa a jej osobné pomery, keďže bol vo výroku I. napadnutého rozsudku zaviazaný zabezpečiť bytovú náhradu vo forme náhradného ubytovania pre žalovanú v II. rade s odkazom na ustanovenie § 712a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Je toho názoru, že je neprípustné, aby odvolací súd posúdil skutočnosť o dôvodoch neplatenia nájomného žalovanou v II. rade a priznaní bytovej náhrady vo forme náhradného ubytovania inak, ako ju posúdil prvoinštančný súd v predmetnom rozsudku. Nestotožnil sa ani s tvrdeniami žalovanej v II. rade uvedenými v jej odvolaní, že v jej prípade a s ohľadom na všetky podstatné okolnosti má od neho nárok na bytovú náhradu. Opätovne poukázal na ustanovenie § 712a ods. 3 Občianskeho zákonníka, článku 2, 5, 17 C.s.p. a rozsudok Okresného súdu Čadca zo dňa 1.2.2013, č.k. 16 C 19/2012-38, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5 Co 305/2013. Námietku žalovanej v II. rade o nesprávnom právnom posúdení veci taktiež považuje za nedôvodnú, nakoľko súd prvej inštancie vec správne právne posúdil v súlade s § 701, § 126 a § 712a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaná v II. rade predmetný byt užíva naďalej bez toho, že by (niekedy vôbec) platila za toto užívanie. Prvoinštančný súd žalovanej v II. rade priznal bytovú náhradu vo forme náhradného ubytovania a zdôraznil, že bez platenia nie je možné bývať ani v takom zariadení, ktoré jej je on povinný zabezpečiť ako dôchodkyňu v hmotnej núdzi. Žalovaná v II. rade nijakým spôsobom nevyvrátila správnosť aplikácie ustanovení § 701 a § 712a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Názory žalovanej v II. rade nie sú takej povahy, že by mohli zvrátiť zistený skutkový stav a právne posúdenie a jej argumentácia v tomto smere nijako nevyvracia správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie. Z ničoho nevyplýva jeho povinnosť akceptovať donekonečna stav neplatenia nájomného. Je toho názoru,

že žalovaná v II. rade zneužíva svoje postavenie dôchodkyne v hmotnej núdzi vo svoj prospech na jeho úkor, voči ktorému má nielen veľké dlhy na nájomnom, ale aj sa domáha užívania v jej očiach primeraného, či prijateľného bytu a v lepšej kvalite, než na aký má zákonný nárok. Žalovaná v II. rade neuviedla žiadne odvolacie dôvody a skutočnosti, ktoré by obstáli proti jeho tvrdeniam a predloženým dôkazom. Údajnú prejavenu vôľu žalovanej v II. rade splatiť dlžné nájomné považuje za nedôveryhodnú a zavádzajúcu. Rozhodnutie súdu by malo pôsobiť preventívne, teda odrádzať od neplatenia iných nájomcov, aby vznikla možnosť poskytnúť uvoľnený byt na to odkázaným obyvateľom mesta, ktorí sú pripravení riadne si plniť povinnosti nájomcu. Okrem toho bude mať vážne starosti so zabezpečením náhradného ubytovania pre žalovanú v II. rade vzhľadom na výšku dlhu a zabezpečenie nového prenajímateľa, ktorý by chcel (súhlasil) s ubytovaním žalovanej v II. rade. Považuje odvolanie žalovanej v II. rade za nedôvodné. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť.

6. Žalovaná v II. rade sa k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu nevyjadrila.

7. Žalovaný I. sa k odvolaniu žalovanej v II. rade nevyjadril; odvolanie nepodal.

8. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej v II. rade nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. januára 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a zástupca žalobcu upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku v tomto výroku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

9. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľka v odvolaní neuvádzala podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sama odvolateľka netvrdila, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

11. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že žalovaná v II. rade je povinná vypratať byt č. 2, nachádzajúci sa na 1. poschodí vo vchode J. č. XX v Bratislave, v bytovom dome súpisné č. XXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Q., obec Bratislava - mestská časť N., okres Bratislava II, vedenom na Okresnom úrade Bratislava - katastrálnom odbore, v lehote 30 dní potom, ako jej žalobca zabezpečí náhradné ubytovanie, ktorý záver aj riadne a vyčerpávajúco odôvodnil. Nebolo možné súhlasiť s odvolacou námietkou žalovanej v II. rade, že prvoinštančný súd nedostatočne riešil, resp. neakceptoval čo v konaní namietala a s čím argumentovala, pretože súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie za účelom preukázania, či boli naplnené predpoklady pre vypratanie predmetného bytu, ktorého vypratania sa žalobca domáhal voči obom žalovaným z dôvodu hrubého porušenia povinností vyplývajúcich im z nájmu bytu, keď neplatili žalobcovi ako vlastníkovi uvedeného bytu nájomné za dlhší čas ako tri mesiace (20. rokov neplatili). Sama žalovaná v II. rade nepoprela, že na predmetnom byte, ktorý užíva na základe nájomnej zmluvy uzavretej medzi Bytovým podnikom m.č. Ružinov ako prenajímateľom a žalovaným v I. rade ako nájomcom zo dňa 9.7.1997 (z dôvodu uzavretia manželstva medzi žalovanými v I., II. rade im vznikol spoločný nájom bytu, ako správne konštatoval súd prvej inštancie v bode 41. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), sú nedoplatky na

nájomnom. Nebolo možné súhlasiť s argumentáciou žalovanej v II. rade v jej odvolaní, že jej žalobca, napriek jej snahe, dlhodobo a sústavne odmieta poskytnúť akékoľvek informácie, platobné výmery a dokumenty ohľadom nájomného vzťahu a povinných platbách, pretože prvoinštančný súd v bode 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku náležite vysvetlil z akého dôvodu uvedené argumenty žalovanej v II. rade považoval za nedôvodné, s čím odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí a na doplnenie dodáva nasledovné. Z e-mailu R. M. zo dňa 4.2.2021, okrem iného vyplýva, že dňa 21.10.2013 prišla žalovaná v II. rade do Prvej ružinovskej spoločnosti, a.s. (vykonáva správu bytového domu, v ktorom sa nachádza predmetný byt) riešiť nedoplatok vo výške 22.338,- €, pričom prisľúbila dlžnú čiastku uhradiť, z tohto dôvodu jej bola daná sumárna analýza so všetkými údajmi, a to výška nedoplatku, variabilný symbol, číslo účtu a mesačné zálohové predpisy; k dnešnému dňu nedošlo k žiadnej úhrade nedoplatku (č.l. 169 spisu). Z uvedeného je zrejmé, že už v roku 2013 mala žalovaná v II. rade k dispozícii všetky informácie týkajúce sa nedoplatku na byte, ako aj mesačné zálohové predpisy, v ktorých bývajú uvedené všetky platobné údaje pre úhradu týchto zálohových platieb, ale ani napriek tomu si svoje povinnosti neplnila a nedoplatok a následne mesačné zálohové platby nezaplatila. Od roku 2013 tak mala žalovaná v II. rade k dispozícii potrebné informácie týkajúce sa predmetného bytu a mohla sa na úhrade nedoplatku so žalobcom dohodnúť napríklad formou splátkového kalendára, čo neurobila, pričom v tom čase ešte pracovala.

12. Nebolo možné súhlasiť ani s tvrdeniami žalovanej v II. rade uvedenými v jej odvolaní, že sa súd prvej inštancie nedostatočne zaoberal jej námietkou, že treba brať vo vzťahu k nej ohľad na okolnosti hodné osobitného zreteľa a jej osobné pomery, pretože prvoinštančný súd sa vysporiadal aj s týmito jej tvrdeniami v bode 50. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k správne mu záveru, že obaja žalovaní dlhodobo a sústavne porušovali a porušujú vlastnícke právo žalobcu, niekoľko rokov užívali a žalovaná v II. rade stále užíva predmetný byt bez toho, aby si plnili svoje povinnosti a za užívanie bytu platili nájomné. Žalovaná v II. rade na pojednávaní konanom dňa 3.12.2020 (č.l. 118 spisu) uviedla okrem iného, že na starobnom dôchodku je od roku 2014, výšku svojho dôchodku, že je v hmotnej núdzi 20. rokov, dávku v hmotnej núdzi nepoberala, pretože jej príjem presahoval o 0,10 € hranicu. Uvedené však neznamena, že by si žalovaná v II. rade nemohla plniť svoje povinnosti vyplývajúce jej z nájmu bytu. Odvolací súd má za to, že ak sa žalovaná v II. rade ocitla v nepriaznivej finančnej situácii, mohla o tom informovať prenajímateľa, resp. správcu a dohodnúť sa na platbách nájomného, ako aj na splátkovom kalendári dlžného nájomného, čo neurobila. Tak ako je uvedené v bode 11. odôvodnenia tohto rozsudku, žalovaná v II. rade v roku 2013 prisľúbila dovtedy vzniknutý nedoplatok na nájomnom zaplatiť, pričom bola vtedy zamestnaná, ale tento neuhradila. Rovnako ani počas tohto súdneho konania neprejavila žiaden záujem dlh na nájomnom zaplatiť aspoň formou splátok. Žalovaná v II. rade mala dostatok času na to, aby vzniknutú situáciu so žalobcom riešila, pričom si musela byť a musí byť vedomá toho, že v prípade, ak si svoje povinnosti vyplývajúce jej z nájmu bytu neplní, bude to mať za následok výpoveď nájmu bytu a následne vypratanie.

13. Odvolací súd sa nestotožnil ani s ďalšou odvolacou námietkou žalovanej v II. rade, že v jej prípade a s ohľadom na všetky podstatné okolnosti má od žalobcu nárok na bytovú náhradu, pretože súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel aj v tomto k správne mu právne mu záveru, že žalovaná v II. rade má nárok na náhradné ubytovanie, ktorý záver aj riadne odôvodnil (body 47., 48. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Ustanovenie § 712a Občianskeho zákonníka upravuje predpoklady, pri splnení ktorých sa má nájomcovi po skončení nájomného pomeru k bytu poskytnúť určitá bytová náhrada, t.j. kedy ten, kto má byt vypratať, má nárok na primeraný náhradný byt, náhradné ubytovanie, prípadne len na prístrešie. Súčasne sú uvedené prípady, kedy nájomcovi bytová náhrada neprislúcha. Prvoinštančný súd správne aplikoval v danej veci uvedené ustanovenie zákona a uložil žalobcovi zabezpečiť žalovanej v II. rade náhradné ubytovanie, nakoľko jej skončil nájomný pomer podľa § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka, keďže nezaplatila nájomné za čas dlhší ako tri mesiace a ide o nájomcu, ktorý sa nachádza v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, pričom podmienky uvedené v ustanovení § 712a ods. 4 Občianskeho zákonníka u žalovanej v II. rade splnené neboli. Odvolací súd poukazuje na to, že v danom prípade došlo zo strany žalovanej v II. rade k hrubému porušeniu povinností vyplývajúcich z nájomného pomeru spočívajúce v tom, že niekoľko rokov spoločne so žalovaným v I. rade neplatili nájomné za predmetný byt (20. rokov), v dôsledku čoho im vznikol nedoplatok bezmála vo výške 30.000,- €, pričom ani počas tohto prebiehajúceho konania žalovaná v II. rade nepreukázala a ani netvrdila, že by mala snažiť tento nedoplatok vyrovnať a plniť si riadne svoje povinnosti z nájomného vzťahu, teda platiť nájomné za užívanie bytu.

14. Z vyššie uvedených dôvodov preto podľa odvolacieho súdu nebol daný odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), nakoľko prvoinštančný súd náležite zistil skutkový stav veci, správne aplikoval príslušné ustanovenia hmotného práva a pri vykonaní dokazovania postupoval v súlade s príslušným ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

15. Pokiaľ žalovaná v II. rade v odvolaní namietala, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

16. Žalobkyňa podala odvolanie voči napadnutému rozsudku aj do výroku III. o náhrade trov konania, ale svoje odvolanie v tomto rozsahu vôbec neodôvodnila. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, takže odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.). Aj napriek uvedenému, odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnutý rozsudok vo výroku III. tak, že žalobcovi priznal voči spoločnej a nerozdielnej povinnosti oboch žalovaných nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z dôvodu, že v danom prípade síce súd prvej inštancie správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p., ale bez určenia v akom rozsahu je každý zo žalovaných povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania, keď na strane žalovaných v I., II. rade ide o nerozlučné spoločenstvo a bez tohto určenia by nevedeli v akom rozsahu majú žalobcovi zaplatiť náhradu trov konania.

17. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva voči žalovanej v II. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľka ani nevzniesla žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).